

Libris

Respect pentru oameni și cărți

J.K. ROWLING

HARRY POTTER ȘI POCALUL DE FOC

Traducere din engleză
de Florin Bican

ARTHUR

CAPITOLUL I	
<i>Casa Doodler</i>	9
CAPITOLUL II	
<i>Cicatricea</i>	24
CAPITOLUL III	
<i>Invitația</i>	34
CAPITOLUL IV	
<i>Înapoi în vizuină</i>	46
CAPITOLUL V	
<i>Farmecofarsele Fraților Weasley</i>	58
CAPITOLUL VI	
<i>Teleportcheia</i>	72
CAPITOLUL VII	
<i>Bagman și Crouch</i>	82
CAPITOLUL VIII	
<i>Campionatul mondial de Quidditch</i>	102
CAPITOLUL IX	
<i>Semnul Întunericului</i>	124
CAPITOLUL X	
<i>Măcel la Minister</i>	151
CAPITOLUL XI	
<i>În expresul de Hogwarts</i>	164
CAPITOLUL XII	
<i>Trimagiciada</i>	177

CAPITOLUL XIII	
<i>Moody Ochi-Nebun</i>	198
CAPITOLUL XIV	
<i>Blestemele de Neiertat</i>	214
CAPITOLUL XV	
<i>Beauxbatons și Durmstrang</i>	232
CAPITOLUL XVI	
<i>Pocalul de foc</i>	252
CAPITOLUL XVII	
<i>Cei patru concurenți</i>	274
CAPITOLUL XVIII	
<i>Baghetele la control!</i>	289
CAPITOLUL XIX	
<i>Dragonul cu Coarne-n Coadă</i>	314
CAPITOLUL XX	
<i>Prima probă.</i>	337
CAPITOLUL XXI	
<i>Frontul pentru eliberarea elfilor de casă.</i>	362
CAPITOLUL XXII	
<i>Proba-surpriză</i>	383
CAPITOLUL XXIII	
<i>Balul Yule.</i>	400
CAPITOLUL XXIV	
<i>Rita Skeeter dă lovitura</i>	430
CAPITOLUL XXV	
<i>Oul și ochiul</i>	453
CAPITOLUL XXVI	
<i>A doua probă</i>	473
CAPITOLUL XXVII	
<i>Lăbuță se întoarce</i>	501
CAPITOLUL XXVIII	
<i>Nebunia domnului Crouch.</i>	527

CAPITOLUL XXIX	
<i>Visul</i>	555
CAPITOLUL XXX	
<i>Memodecantorul</i>	572
CAPITOLUL XXXI	
<i>A treia probă</i>	596
CAPITOLUL XXXII	
<i>Carne, sânge, mădular</i>	625
CAPITOLUL XXXIII	
<i>Mortivorii</i>	633
CAPITOLUL XXXIV	
<i>Priori Incantatem</i>	647
CAPITOLUL XXXV	
<i>Veritaser</i>	658
CAPITOLUL XXXVI	
<i>Drumurile se despart</i>	679
CAPITOLUL XXXVII	
<i>Începutul</i>	701

Casa Doodler

Locuitorii satului Little Hangleton îi spuneau în continuare „Casa Doodler“, deși familia Doodler nu mai locuia acolo de ani de zile. Zidurile casei străjuiau satul de pe înălțimea unui deal. Unele ferestre erau bătute în scânduri, de pe acoperiș lipseau țigle, iar iedera, crescută în voie, îi năpădise fațada. Pe vremuri un conac arătos și de departe cea mai mare și mai somptuoasă clădire din ținut, Casa Doodler ajunsese acum părăsită, dărăpănată și plină de igrasie.

Sătenii erau cu toții de acord că străvechiul edificiu își dădea fiori. Cu o jumătate de secol în urmă, se petrecuse acolo ceva pe cât de ciudat, pe atât de îngrozitor, ceva despre care locuitorii vârstnici încă discutau cu interes când duceau lipsă de subiecte de bârfă. Povestea fusese rumegată de atâtea ori, iar pe scheletul ei înfloriseră atâtea născociri, încât nimeni nu mai putea spune cu siguranță care era adevărul. Însă fiecare variantă a poveștii începea la fel: în urmă cu cincizeci de ani, în zorii unei frumoase dimineți de vară, pe vremea când Casa Doodler încă mai era impozantă și bine întreținută, o slujnică intrase în salon și îi găsisse morți pe toți cei trei membri ai familiei Doodler.

Slujnica, ținând cât o ținea gura, coborâse dealul în fugă și, ajungând în sat, trezise pe cine putuse.

— Stau întinși pe dușumea, cu ochii deschiși! Îs reci ca gheața! Mai au încă pe ei straietele de la cină!

Fusese chemată și poliția. Întreg satul Little Hangleton clocotea de curiozitate amestecată cu uluială și nu prea reușea să-și mascheze freamătul aproape sărbătoreasc care-l cuprinsese. Nimeni nu se ostenise să se prefacă măcar că ar regreta soarta victimelor, căci familia Doodler le fusese cât se poate de nesuferită. Domnul și doamna Doodler, bătrânii, fuseseră bogați, aroganți și grosolani, iar fiul lor, Tom, bărbat în toată firea, fusese chiar mai rău decât ei. Pe sătenii nu-i interesa decât un singur lucru, și anume identitatea criminalului. Era doar limpede că trei oameni, pe cât se știa, sănătoși și în putere, n-au cum să moară din senin, toți trei în aceeași noapte.

Cârciuma satului, La Spânzuratu, a avut vânzări-record în noaptea aceea. Părea că tot satul se strânsese acolo să discute crimele. Fuseseră răsplătiți pentru că-și părăsiseră căminele când bucătăreasa familiei Doodler apăruse teatral în mijlocul cârciumii și-i anunțase pe clienții rămași brusc fără glas că un oarecare Frank Bryce tocmai fusese arestat.

— Frank! se auzi din mai multe părți. Nu se poate!

Frank Bryce era grădinarul familiei Doodler. Frank se întorsese din război cu un picior anchilozat-butuc și cu o scârbă profundă față de tot ce însemna mulțimi și hăr-mălaie. Și de atunci muncise fără întrerupere la familia Doodler.

Mai multe persoane se repeziră la bar să-i facă cinste bucătăresei și să afle amănunte.

— Eu am știut din capul locului că ceva nu-i în regulă cu omu' ăsta, îi informă ea, după al patrulea păhărel de xeres, pe sătenii care o ascultau cu sufletul la gură. Cum să vă zic, nu era deloc prietenos. Zău dacă nu l-am invitat la un ceai de nu-ș' câte ori. Da' ți-ai găsit... Nu era el omu' care să vrea să iasă în lume.

— Ce-ai cu el? zise o femeie de la bar. Bietu' Frank a dus-o greu în război. Acu' îi place viața liniștită. Țsta nu-i deloc motiv să...

— Și, mă rog frumos, cine mai avea cheia de la ușa din dos? o puse la punct bucătăreasa. De când știu eu, există o cheie de rezervă agățată în coliba grădinarului. Nimeni nu a forțat ușa noaptea trecută. Nu e nicio fereastră spartă. Alde Frank n-a trebuit decât să se furișeze în conac când dormea' servitorii...

Sătenii schimbară priviri pline de înțeles.

— Acu', drept să spui, mie totdeauna mi s-a părut că omu' ăla e-n stare de orice, mârâi un client de la bar.

— I-a cauzat războiu'... Părerea mea... se băgă-n vorbă și cârciumarul.

— Io ți-am zis, Dot, că nu m-aș încumeta să-l calc pe Frank pe bătăături, se auzi dintr-un colț un glas afectat de femeie.

— Nu știai din ce-i sare țandăra, se grăbi Dot să încuviințeze, dând din cap ca pe arcuri. Păi mi-aduc aminte că, odată, când era mic...

Până a doua zi dimineață, de-abia dacă mai era un suflet în Little Hangleton care să pună la îndoială faptul că Frank Bryce era ucigașul familiei Doodler.

Dar în orășelul învecinat, Great Hangleton, în sărăcioasa și întunecoasa secție de poliție, Frank repeta cu încăpățănare că era nevinovat și că singura persoană pe care o văzuse dând târcoale casei Doodler în acea zi fusese un adolescent brunet și palid, care în mod clar nu era de prin partea locului. Nimeni altcineva din sat nu-l mai văzuse pe tânărul cu pricina, iar poliția era absolut sigură că Frank îl inventase pur și simplu.

Dar apoi, taman când situația lui Frank începuse să arate cât se poate de grav, sosi raportul cu rezultatul autopsiei și dădu totul peste cap.

Respect pen Polițiștii nici că mai citiseră vreodată un raport mai ciudat. O echipă de medici examinase cadavrele și constata-se că niciunul dintre cei trei membri ai familiei Doodler nu fusese otrăvit, înjunghiat, împușcat, strangulat, sufocat sau (după știința lor) vătămat în vreun fel. De fapt (continua raportul pe un ton inconfundabil de acută nedumerire), cei trei păreau să se fi bucurat de o sănătate perfectă – lăsând la o parte faptul că toți trei erau morți. Medicii observaseră însă (de parcă s-ar fi jurat să descopere ceva în neregulă la cadavre) că pe fața fiecărui membru al familiei Doodler rămăsese întipărită groaza, o groază teribilă. Dar, spuneau polițiștii cu obidă în glas, cine mai auzise una ca asta – trei persoane în toată firea să moară *de frică*?

Deoarece nu exista nicio probă că familia Doodler fusese ucisă, poliția s-a văzut obligată să-i dea drumul lui Frank. Cei trei au fost îngropați în cimitirul din Little Hangleton, iar mormintele lor au continuat să ațâțe, o vreme, curiozitatea localnicilor. Spre surprinderea tuturor, și cu un nor de suspiciune planând asupra-i, Frank Bryce s-a întors în căsuța lui de pe domeniul Casei Doodler.

— Io rămân la convingerea că el i-a omorât. Pe mine nu mă-ntereesează ce zice poliția, își dădu Dot cu părerea La Spânzuratu. Și, dac-ar avea măcar un pic de bun-simț, s-ar căra de-aici, pen' că tre' să știe că noi știm că el e făptașu'.

Dar Frank nici vorbă să plece. A rămas să îngrijească grădina pentru următoarea familie care s-a mutat în Casa Doodler și apoi pentru următoarea – căci niciuna dintre ele nu a poposit multă vreme acolo. Poate și din cauza lui Frank, noii proprietari se plângeau că locul le creează o senzație neplăcută. Iar, în absența locatarilor, imobilul a început, treptat, să se degradeze.

Bogătașul care deținea Casa Doodler în prezent nici nu locuia în ea, nici n-o folosea în vreun fel. În sat se spunea că o păstrează din „motive fiscale”, deși nimănui nu-i era

prea clar care vor fi fiind acestea. Înstăritul proprietar continua, în orice caz, să-l plătească pe Frank ca să se ocupe de grădină. Frank intrase de-acum în cel de-al șaptezeci și șaptelea an al vieții, era cam surd, piciorul anchilozat îi era mai țeapăn ca oricând, dar putea fi văzut trebăluind printre straturile de flori pe vreme bună, deși buruienile începuseră să câștige teren, oricât s-ar fi luptat el cu ele.

Însă buruienile nu erau singurul intrus pe care trebuia să-l strunească. Băieții satului își făcuseră un obicei din a da cu pietre în geamurile Casei Doodler. Treceau cu bicicletele peste gazonul pe care Frank se căznea din răspuțeri să-l întrețină. În vreo două rânduri, au și intrat în casă forțând ușa, ca probă de curaj. Știau că devotamentul bătrânului Frank față de casă și grădină era vecin cu obsesia și se amuzau să-l vadă fugind șontâc-șontâc, în timp ce-i amenința cu bastonul și-i afurisea cu glas dogit. În ceea ce-l privea, Frank era de părere că băieții îi făceau zile fripte pentru că, la fel ca părinții și bunicii lor, îl credeau un ucigaș. Așa se face că, într-o noapte de august, când Frank se trezi și observă că în vechea casă se petrece un lucru cu totul nelalocul lui, își zise că băieții intraseră într-o nouă fază a tentativelor lor de a-i face zile fripte și-atâta tot.

Pe Frank îl trezise piciorul anchilozat. Acum, la bătrânețe, îi dădea de furcă mai mult decât înainte. Se dădu jos din pat și coborî șchiopătând scările până în bucătărie, cu intenția de a-și reumple sticla cu apă fierbinte, ca să-și mai aline genunchiul înțepenit. Cum stătea el la chiuvetă și își umplea ceainicul, își ridică privirea spre Casa Doodler și văzu niște luminițe la ferestrele de la etaj. Știu imediat ce se petrece. Băieții spărseseră din nou casa și, după cum dănțuiau luminițele, aprinseseră un foc.

Frank nu avea telefon și, oricum, își pierduse complet încrederea în poliție de când cu interogatoriul legat de moartea familiei Doodler. Lăsă imediat ceainicul din mână, urcă

din nou scările, cât de repede îi îngăduia piciorul beteag, și curând era înapoi în bucătărie, gata îmbrăcat și zorind să ia cheia veche și ruginită din cârligul ei de lângă ușă. Își luă bastonul, care-l aștepta rezemat de perete, și ieși în întunericul nopții.

Ușa din față a Casei Doodler nu părea să fi fost forțată. Ferestrele – la fel. Frank dădu ocol casei, șontâc-șontâc, până ajunsese în dosul ei, unde se afla o ușă aproape acoperită de iederă, scoase cheia cea veche din buzunar, o vârî în broască și reuși să descuie fără niciun zgomot.

Pătrunse în bucătăria vastă. Frank nu mai fusese acolo de ani de zile, dar, în ciuda întunericului dens, își aminti unde era ușa care dădea în hol și începu să pipăie după ea. Mirosul de mucegai îi invadea nările. Stătea cu urechile ciulite, doar-doar o prinde un zgomot de pași sau o frântură de conversație de la etaj. Ajunsese în hol, unde uriașele ferestre cu geamlâc care flancau ușa făceau ca bezna să fie mai puțin compactă, și începu să urce scările, mulțumind cerului pentru stratul gros de praf care acoperea piatra, amortizând sunetul pașilor și al bastonului.

Ajuns pe palier, Frank o luă la dreapta și văzu imediat unde se aflau intrușii. Chiar la capătul coridorului era o ușă întredeschisă. Prin crăpătura ei se zăreau luminițele jucăușe, care azvârleau o lungă dâră aurie pe negrul podelei. Frank se apropie cu mare grijă, puțin câte puțin, cu mâna strânsă pe măciulia bastonului. Când ajunsese la câțiva pași de intrare, reuși să vadă o porțiune îngustă a încăperii de dincolo de ușă.

Focul, observă el cu acest prilej, fusese aprins în vatra căminului. Un lucru cel puțin ciudat. Se opri și își încordă auzul, căci dinăuntru răzbătea o voce de bărbat. Suna sfielnică și temătoare.

— A mai rămas puțin în sticlă, Stăpâne, în caz că-ți mai e foame.

— Mai târziu, răspunse o a doua voce – și aceasta aparținea unui bărbat, dar, în mod ciudat, tonul vocii lui era înalt și subțire și rece ca o răbufnire de vânt înghețat; ceva din acea voce făcu părul rar de pe ceafa lui Frank să se ridice măciucă. Mută-mă mai aproape de foc, Șobi.

Frank își întoarse urechea dreaptă spre ușă, ca să audă mai bine. Reuși să distingă clinchetul unei sticle puse pe o suprafață dură și apoi scrâșnetul înfundat al unui scaun greu târât pe podea. Prin crăpătura ușii, Frank surprinse, preț de o clipă, imaginea unui bărbat pirpiriu, cu spatele spre el, împingând scaunul către cămin. Purta o mantie lungă și neagră și avea o porțiune de chelie deasupra cefei. Dispăru numaidecât din vedere.

— Unde-i Nagini? întrebă vocea de gheață.

— N-n-nu știu, Stăpâne, răspunse tremurat prima voce. Cred că s-a dus să exploreze casa...

— Înainte să ne culcăm, nu uita s-o mai mulgi o dată, Șobi, se auzi a doua voce. Voi avea nevoie de hrană în timpul nopții. Călătoria m-a obosit peste poate.

Cu fruntea încrețită a nedumerire, Frank își duse urechea mai zdravănă și mai aproape de crăpătura ușii, ascultând încordat. După o pauză, Șobi vorbi din nou.

— Stăpâne, dacă-mi este îngăduit să te-ntreb, cât o să mai rămânem aici?

— O săptămână, zise vocea cea rece. Poate chiar mai mult. E un loc relativ confortabil și deocamdată tot nu putem demara planul nostru. Ar fi o nebunie să acționăm înainte de finala Campionatului Mondial de Quidditch.

Frank își introduse un deget noduros în ureche și-i imprimă o mișcare circulară. Evident, din cauza unei depunerii de ceară, auzise cuvântul „Quidditch“, care, de fapt, n-avea cum să existe.

— Ca-campionatul Mondial de Quidditch, Stăpâne? se miră Șobi. (Frank își afundă degetul și mai adânc în ureche.)

Respect Iartă-mă, dar... nu înțeleg... de ce trebuie să așteptăm până se termină Campionatul?

— Pentru că, om slab de minte ce ești, chiar în acest moment intră în țară duium de vrăjitori din toate colțurile lumii și toți conțopiștii de la Ministerul Afacerilor Magice vor fi la datorie, vor fi cu ochii-n patru după orice semne de activitate neobișnuită și vor verifica și răsverifica identitatea cui vrei și cui nu vrei. Vor fi obsedați de măsuri de siguranță, ca nu cumva să observe Mageamiii ceva. Așa că mai așteptăm.

Frank renunță la orice încercare de a-și mai desfunda urechea. Auzise cât se poate de clar cuvintele „Ministerul Afacerilor Magice“, „vrăjitori“ și „Mageamiii“. Era limpede că fiecare dintre aceste expresii avea un înțeles secret, iar Frank nu știa decât două categorii de persoane care vorbeau cifrat: spionii și infractorii. Își întări din nou strânsoarea pe măciulia bastonului și ascultă cu și mai multă luare aminte.

— Asta înseamnă că Domnia Ta ești în continuare hotărât să acționezi? întrebă Șobi încet.

— De bună seamă că sunt hotărât, Șobi.

În vocea înghețată se strecurase o notă de amenințare.

Urmă o scurtă pauză, după care Șobi vorbi în sfârșit. Cuvintele îi țâșneau în cascadă, ca și cum s-ar fi forțat să le rostească înainte de a-și pierde curajul.

— Treaba asta s-ar putea face și fără Harry Potter, Stăpâne.

Încă o pauză, ceva mai lungă, după care...

— Fără Harry Potter? suflă a doua voce, ca o adiere. Așa deci...

— Stăpâne, n-am spus asta pentru că mi-ar păsa de băiat! se grăbi să intervină Șobi, vocea lui căpătând inflexiuni tot mai acute. Băiatul asta nici nu contează pentru mine, dar absolut de loc! Spun asta doar pentru că, dacă am folosi un alt vrăjitor – sau vrăjitoare –, oricare-ar fi ei,